

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně obchodní společnosti **JiNo s. r. o.**, se sídlem Pardubice, Zámecká 17, zastoupené společností UNTAX, s. r. o., se sídlem Praha 10, U Továren 256/14, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4 (dříve proti žalovanému **Celnímu ředitelství Hradec Králové**, Bohuslava Martinů 1672/8a, Hradec Králové), v řízení o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Hradec Králové ze dne 18. září 2012 čj. 7295-2/2012-060100-21, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Celního ředitelství Hradec Králové ze dne 18. září 2012 čj. 7295-2/2012-060100-21, a rozhodnutí Celního úřadu Pardubice ze dne 7. 6. 2012, čj. 9322-2/2012-066300-021, se z r u š u j í a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobkyni náklady řízení 17.036,- Kč, a to jejímu zástupci společnosti UNTAX, s. r. o., do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně do rozhodnutí Celního úřadu Pardubice (dále také jen "celní úřad") ze dne 7. 6. 2012, čj. 9322-2/2012-066300-021, kterým bylo zastaveno řízení ve věci podání žalobkyně, kterým

uplatnila osvobození od spotřební daně podle § 71 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“), a rozhodnutí celního úřadu potvrdil.

V jeho odůvodnění částečně přisvědčil žalobkyni v tom, že její podání ze dne 2. 3. 2012 je stížností, neboť v jeho podstatné části si stěžuje na postup celního úřadu, nicméně současně vedle toho uplatnila osvobození od spotřební daně podle § 71 zákona o spotřebních daních na zničený líh dle rozhodnutí celního úřadu čj. 634-2/2012-066300-021. Tuto část podání celní úřad nejprve vypořádal neformálně přípisem ze dne 15. 3. 2012. Po obraně žalobkyně namítající nečinnost celního úřadu ve vztahu k uplatněnému osvobození, kdy uvedla, že marně očekávala vydání rozhodnutí, že je předmětný líh osvobozen od spotřební daně, celní úřad vypořádal tuto část podání ze dne 2. 3. 2012 vydáním rozhodnutí, kterým dle ustanovení § 106 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), řízení zastavil, a to z důvodu, že podání žalobkyně posoudil jako podání zjevně právně nepřípustné.

Dle žalovaného je ustanovení § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu obdobou § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. Kromě skupiny podání, kdy je zákon nepřipouští výslovně, náleží mezi nemožnost právní i skupina podání, pro jejichž pozitivní vyřízení není vůbec zákonná opora (absence zákonného podkladu), tedy např. žádost o něco, čemu nelze vyhovět. Do této skupiny patří i podání, kterým účastník usiluje o vydání rozhodnutí ve věci, o které se rozhodnutí nevydává. I v tom případě se dle žalovaného jedná o právní nemožnost, tedy zjevnou právní nepřípustnost jako v projednávaném případě.

Dále žalovaný uvedl, že pro posouzení nepřípustnosti podání v dané věci je rozhodná skutečnost, že v okamžiku zničení předmětného lihu byl vlastníkem a držitelem tohoto lihu stát. Pokud by tedy i hypoteticky bylo možné uvažovat o nějaké formě osvobození tohoto lihu od daně, pak žalobkyně již nebyla a není v postavení daňového subjektu – chybějí hmotněprávní podmínky. Stávající daňový řád sice nepřevzal ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“), ale na situaci, kdy se po zahájení řízení ukáže, že osoba, která učinila podání, není v dané věci daňovým subjektem, lze aplikovat ustanovení § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu, neboť další řízení se stává bezpředmětným. Stejně tak je možné takovou situaci dle žalovaného subsumovat pod ustanovení písm. b) zmíněného zákona.

Žalovaný uzavřel, že o osvobození od daně podle ustanovení § 71 zákona o spotřebních daních se žádné řízení nevede. Líh je v případech vyjmenovaných v tomto ustanovení osvobozen od daně ze zákona a celní orgány o této skutečnosti nevydávají žádné konstitutivní ani deklaratorní rozhodnutí. Nárok na osvobození se uplatňuje podle § 72 téhož zákona, což však není projednávaný případ. Ustanovení § 71 odst. 1 písm. g) cit. zákona dopadá na zvláštní případy osvobození od daně z lihu v případech, kdy dojde např. k nedodržení technologie výroby a zpracování lihu na

výrobky, které se zařazují pod kódy nomenklatury 2207 nebo 2208, a takto vyrobený nebo zpracovaný líh nelze distribuovat na trh, protože nesplňuje podmínky stanovené jinými právními předpisy, nebo se jedná o likvidaci úkapů či dokapů. S takovým lihem by se nadále nakládalo jako s osvobozeným od daně, aniž by tuto skutečnost osvědčoval celní úřad rozhodnutím. I pokud by žalobkyně byla v postavení daňového subjektu a podmínky pro osvobození od daně byly splněny, nebylo by možné vydat pozitivní rozhodnutí. O osvobození lihu od spotřební daně dle zmíněného § 71 nelze v žádném případě hovořit u lihu již zdaněného a ve volném daňovém oběhu, byť protiprávně.

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí a jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí celního úřadu, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Předně je dle žalobkyně napadené rozhodnutí a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí nesprávné a nezákonné co do výroku o zastavení řízení. S poukazem na ustanovení § 261 daňového řádu uvedla, že podání stížnosti na postup správce daně je zákonem připuštěno. Proto je výrok žalobou napadeného rozhodnutí výrokem nesprávným. Jestliže sám žalovaný na straně 1 a 2 žalobou napadeného rozhodnutí zmínil, že podání ze dne 2. března 2012 je stížností, pak se jedná o podání zjevně přípustné a žalovaný, resp. prvostupňový správní orgán, měl takovou stížnost řádně vyřídit. K vyřízení stížnosti řádným způsobem však nedošlo a žalovaný řízení namísto projednání stížnosti zastavil. Takový postup je dle názoru žalobkyně zcela nepřipustný a zakládá nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Dále žalobkyně namítla, že líh nalezený v jejím areálu měl být po jeho zničení od daně osvobozen podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních. Zajištěné vybrané výrobky (líh) byly dnem 18. listopadu 2011 kompletně zničeny, čímž byly dle jejího názoru beze zbytku naplněny podmínky pro osvobození od daně dle zmíněného ustanovení. Má zato, že není podstatné, kdo je v současné době vlastníkem či držitelem lihových tekutin. Žalobkyni byla totiž spotřební daň z předmětných lihových tekutin doměřena pouze na základě faktu, že byly nalezeny v jejím areálu po té, co areál opustil nájemce. Bohužel se žalobkyně nikoli vlastním přičiněním dostala do pozice toho, kdo vybrané výrobky skladuje a dostala se do postavení plátce daně. V okamžiku, kdy jí byla vyměřena spotřební daň z předmětných lihových tekutin, nebyla jejich vlastníkem. V procesním postavení plátce daně se žalobkyně nachází i nadále. Proto není pro osvobození předmětných lihových tekutin od daně z lihu podle § 71 odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních na překážku to, že je někdo jiný jejich současným vlastníkem. Žalovaný se dle žalobkyně mylí, pokud předpokládá, že žalobkyně není v předmětné věci daňovým subjektem. Platební výměr na spotřební daň z lihu ze dne 11. října 2005, čj. 5001/05/0663-31, je důkazem toho, že žalobkyně je v předmětné věci daňovým subjektem, resp. plátcem.

Dle žalobkyně přicházejí žalovaný a prvostupňový správní orgán s osobitým výkladem ustanovení § 71 odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních. Tento svůj výklad vydávají za smysl a účel zákona, aniž by uvedli, z čeho při svém tvrzení čerpají. Žalovaný ani prvostupňový správní orgán neodkazují na důvodovou zprávu k zákonu, ze které by bylo patrné, že jejich interpretace smyslu a účelu zákona je zcela shodná s vůlí zákonodárce. Proto je jejich výklad smyslu citovaného ustanovení nutné odmítnout jako libovůli, která nemá oporu ve skutečné vůli zákonodárce. Žalobkyně zdůraznila, že naopak její výklad je výkladem právně racionálním i ve společenském kontextu. S ohledem na to, že vybraný výrobek nebyl nikým na trhu zkonsumován a byl právě za dohledu žalovaného zničen, není žádného racionálního, ekonomického ani právního důvodu, aby stát daň z předmětných vybraných výrobků od žalobkyně vybral. Nejen z hlediska systematiky zákona, ale i z hlediska jazykového výkladu ustanovení § 71 odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních je nezbytné osvobození předmětných lihových tekutin od daně z lihu přiznat a příjemcem takového rozhodnutí musí být právě žalobkyně, neboť ona je v postavení plátce ve vztahu k předmětným výrobkům.

Žalobkyně uzavřela, že celá právní argumentace prvostupňového orgánu je založena na jeho omylu, že chybně zaměňuje daň se sankcí. Jeho výklad předmětných ustanovení označila za nedovoleně extenzivní a jeho interpretaci zákonné úpravy za ústavně nekonformní.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Připomněl, že napadená rozhodnutí jsou rozhodnutími procesními, kterým bylo pouze upravováno vedení řízení před správcem daně. Těmito rozhodnutími nebyly nově upravovány právní poměry žalobkyně, ukládány ji nějaké povinnosti apod. Proto žalovaný navrhl, aby byla žaloba odmítnuta pro kompetenční výlukou. Dále žalovaný uvedl, že je mu známo, že se žalobkyně domáhá vydání rozhodnutí ve věci shodné s nynější žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích v žalobě ze dne 20. 8. 2012 vedené pod. sp. zn. 52 Af 33/2012. Není mu známo, zda toto řízení již mělo nějaký výsledek, dává však do úvahy, zda tak není ve věci překážka věci zahájené.

K věci samotné žalovaný odkázal na odůvodnění prvoinstančního a zejména rozhodnutí o odvolání, ve kterých je v úplnosti vysvětleno, proč žalobkyně nemůže být účastníkem řízení, i kdyby snad nějaké řízení o osvobození od daně podle § 71 odst. 1 zákona o spotřebních daních bylo na místě, že se ve skutečnosti žádné takové řízení nevede a rozhodnutí nevydává a že žádné osvobození od spotřební daně podle § 71 zákona o spotřebních daních u zdaněného lihu ve volném daňovém oběhu (bez ohledu na to, že byl do něho uveden protiprávně) nepřichází v úvahu.

V replice na vyjádření žalovaného žalobkyně nesouhlasila s návrhem žalovaného na odmítnutí žaloby, ani s jeho námitkou týkající se překážky věci zahájené, neboť řízení bylo ukončeno, přičemž k projednání žalobního návrhu nabádá sám Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích. Ten v

odůvodnění svého rozhodnutí vydaného pod sp. zn. 52 Af 33/2012, ve kterém se žalobkyně domáhala ochrany před činností žalovaného, resp. prvostupňového správního orgánu, ji odkázal právě na projednání předmětného rozhodnutí žalovaného před soudem.

Při jednání soudu konaném bez účasti žalovaného setrvala žalobkyně na svých argumentech a procesních návrzích.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a žalobu shledal důvodnou.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobkyně zaslala celnímu úřadu podání datované dnem 2. 3. 2012 (doručeno celnímu úřadu dne 6. 3. 2012) nazvané jako „Věc: Uplatnění osvobození od daně z lihu, stanovisko ke sdělení ze dne 31. 1. 2012 čj. 634-6/2012-066300-021, podnět k prošetření postupu Celního úřadu Pardubice, upozornění na možný vznik škody“. Z obsahu uvedeného podání vyplývá, že mimo jiné uplatnila osvobození od spotřební daně z lihu podle § 71 zákona o spotřebních daních k vybraným výrobkům (lihu), které byly celním úřadem zničeny. Předmětné vybrané výrobky (líh) byly původně zajištěny rozhodnutím celního úřadu ze dne 23. 7. 2004 a následně bylo rozhodnuto o jejich propadnutí rozhodnutím téhož celního úřadu ze dne 10. 7. 2006. Dne 18. 11. 2011 byl předmětný líh zničen, a to jeho postupným odvozem ze skladovacích prostor celních orgánů a vylitím do odpadních vod v čističce odpadních vod.

Celní úřad reagoval na uvedené podání žalobkyně sdělením ze dne 15. 3. 2012, čj. 3883-2/2012-066300-021, ve kterém jí mimo jiné vysvětlil právní důvody, pro které nelze v daném případě aplikovat ustanovení § 71 odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních a vyhovět jejímu požadavku na osvobození od spotřební daně u lihu zlikvidovaného celními orgány. Po podnětu žalobkyně na ochranu před nečinností vyhodnotil celní úřad podání žalobkyně ze dne 6. 3. 2012 i jako žádost o osvobození od spotřební daně z předmětného lihu podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních a řízení o ní zastavil jako zjevně právně nepřipustné podání ve smyslu ustanovení § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu a uvedl důvody, proč jej za nepřipustné považoval. Toto rozhodnutí následně žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil.

Krajský soud se předně zabýval procesní stránkou věci a musel přisvědčit žalobní námitce zpochybňující samotnou správnost výroku, tj. zastavení řízení. Krajský soud se totiž neztotožňuje s celními orgány v tom, že v daném případě (uplatnění osvobození od spotřební daně žalobkyní) šlo o zjevně právně nepřipustné podání. Žalobkyně sice k této své námitce dále uvedla argumentaci, se kterou se krajský soud již neztotožňuje, nicméně výrok o zastavení řízení za správný nepovažovat nelze. K argumentaci žalobkyně je nutno konstatovat, že nyní označuje své podání ze dne 2. 3. 2012 pouze jako stížnost, avšak jak je již shora uvedeno,

podání bylo nadepsáno jako „Uplatnění osvobození od daně z lihu, stanovisko ke sdělení ze dne 31. 1. 2012 čj. 634-6/2012-066300-021, podnět k prošetření postupu Celního úřadu Pardubice a upozornění na možný vznik škody“ a současně i z obsahu tohoto podání je zcela nepochybné, že kromě stížnosti na postup celního úřadu uplatnila i osvobození od spotřební daně z lihu podle § 71 zákona o spotřebních daních, tudíž předmětné podání nebylo pouze stížností. Ostatně i v jí zmiňované žalobě na ochranu proti nečinnosti celního úřadu vedené pod sp. zn. 52 Af 33/2012 se dožadovala právě vydání rozhodnutí o osvobození od spotřební daně z lihu podle § 71 zákona o spotřebních daních s tou argumentací, že „žalovaný byl ve věci nečinným, když reagoval na její žádost na uplatnění osvobození od spotřební daně z lihu obsažené v písemnosti ze dne 2. 3. 2012 nikoliv rozhodnutím, ale neformálním přípisem“.

Dle ustanovení § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu správce daně rozhodnutím řízení zastaví, jestliže jde o zjevně právně nepřipustné podání. Zjevná právní nepřipustnost ve smyslu zmíněného ustanovení je pojem, který je nutno vykládat restriktivně. Takové podání totiž není projednáno věcně a řízení se zastaví. K tomuto způsobu rozhodnutí je však možno přikročit jen tehdy, jestliže je skutečně již na první pohled zřejmé, že pro pozitivní vyřízení není vůbec zákonná opora. To znamená, že tato nepřipustnost musí být patrná již ze samotného podání, nikoliv teprve z dalšího posuzování a zjišťování.

V nyní projednávaném případě však závěr celního úřadu o nemožnosti předmětné žádosti vyhovět vycházel z posouzení (zřejmě i vzhledem k argumentaci žalobkyně v žádosti), zda na její případ dopadá ustanovení § 71 odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních či nikoliv. V takové situaci pak ale podle ustanovení o zastavení řízení dle názoru krajského soudu postupovat nelze a celní úřad měl vydat meritorní rozhodnutí, tzn. že pokud by shledal, že požadované osvobození na žalobkyni nedopadá, měl žádost zamítnout.

Ostatně jak vyplývá z rozhodnutí celního úřadu, ten žádost o osvobození de facto posuzoval pouze věcně, neboť odůvodnění postavil na tom, že žalobkyně žádá o něco, čemu nelze vyhovět právě proto, že na její případ nelze požadované osvobození aplikovat. Podrobně uvedl, co je smyslem a účelem ustanovení § 71 odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních v rámci výkonu správy daní (viz strana druhá rozhodnutí celního úřadu: „... aplikuje se v případech, kdy dojde například k nedodržení technologie výroby a zpracování lihu na výrobky, které se zařazují pod kódy nomenklatury 2207 nebo 2208, a takto vyrobený nebo zpracovaný líh nelze distribuovat na trh, protože nesplňuje podmínky stanovené jinými právními předpisy nebo v případech, kdy je likvidován dokap a úkap vzniklý při výrobě lihu. Pro tyto případy je možné líh znehodnotit podle pokynů a za přítomnosti úředních osob celního úřadu nebo za jejich přítomnosti zničit, a na tyto případy se osvobození od spotřební daně vztahuje. Uplatnění tohoto institutu nemůže dopadat na případy nelegálního nakládání s vybranými výrobky.“) a vysvětlil, proč nesouhlasí s interpretací předmětného ustanovení provedenou žalobkyní. Závěrem dodal, že

uplatnit případné vrácení spotřební daně zákon o spotřebních daních umožňuje pouze v několika případech za stanovených podmínek (např. § 57 zákona cit. zákona - vrácení daně z minerálních olejů osobám užívajícím tyto oleje pro zemědělskou prvovýrobu).

Žalovaný pak rozhodnutím o odvolání potvrdil rozhodnutí celního úřadu a současně rozšířil argumentaci zdůvodňující zastavení řízení o další důvody. Jako další důvod uvedl to, že žalobkyně již nebyla v postavení daňového subjektu a že by tak přicházela v úvahu i aplikace ustanovení § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu, tj. že další řízení se stává bezpředmětným. Dalším důvodem shledal i to, že se žádné řízení o osvobození dle ustanovení § 71 zákona o spotřebních daních nevede a že by tuto situaci bylo možno subsumovat také pod § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu. Nelze však přehlédnout, že tím v této části zásadně změnil, resp. rozšířil, právní argumentaci oproti orgánu prvního stupně, a to nepřipustně, když současně s tím neučinil příslušné procesní kroky. Proto pouze ve stručnosti k tomu krajský soud poznamenává, že ani tuto další argumentaci žalovaného by za správnou nepokládal. Nelze totiž pomíjet, že předmětná spotřební daň z lihu byla vyměřena právě žalobkyni z důvodu, že předmětný líh skladovala, tudíž ve vztahu k této dani mohla oprávněně učinit (i učinila) různá podání (opravné prostředky, žaloby apod.). Rovněž nelze paušálně odmítnout žádost s tím, že se žádné řízení o osvobození dle ustanovení § 71 zákona o spotřebních daních nevede.

Krajský soud tedy uzavírá, že z ustanovení § 71 zákona o spotřebních daních je nutno dovodit, že osvobození od daně z lihu dle tohoto ustanovení se poskytuje pouze za tam stanovených podmínek (tj. i v případě písmene g/ odstavce prvního). V případech, kdy tyto zákonné podmínky pro osvobození splněny nejsou (což je nutno posoudit a v daném případě je celní orgány i posuzovaly), je na místě žádost s uplatněním tohoto osvobození zamítnout, nikoliv ji označit jako zjevně právně nepřipustné podání ve smyslu § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu. Proto postup, kdy celní orgán v posuzovaném případě řízení zastavil, krajský soud pokládá za vadu řízení, pro kterou je třeba zrušit jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí orgánu prvního stupně. V dalším řízení o předmětné žádosti žalobkyně rozhodnou celní orgány věcně.

Návrhu žalovaného, aby byla žaloba odmítnuta pro kompetenční vyluku, protože šlo v daném případě o rozhodnutí procesní, kterým bylo pouze upravováno vedení řízení před správcem, nebylo možno vyhovět. Napadeným rozhodnutím ve spojení s jemu předcházejícím rozhodnutím celního úřadu se sice nerozhodovalo přímo o daňové povinnosti žalobkyně, avšak rozhodnutí celního úřadu nebylo úkonem, jímž se pouze upravuje vedení řízení před správním orgánem, nýbrž úkonem, jímž se řízení končí. Je tak správními orgány v podstatě vysloveno, že veřejnému subjektivnímu právu žalobkyně nebude vyhověno, když řízení o její žádosti nebude vůbec vedeno. Žalobkyně tak mohla být takovýmto rozhodnutím na svých právech ve sféře hmotného práva zkrácena.

Dlužno dodat, že ve věci nebyla shledána ani překážka věci zahájené, neboť žalobou ze dne 20. 8. 2012 vedenou u Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích pod sp. zn. 52 Af 33/2012 bylo zahájeno jiné řízení, a to řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti. Tou se žalobkyně domáhala vydání konkrétního rozhodnutí celními orgány. V nyní projednávané věci však směřovala žaloba proti rozhodnutí celních orgánů. Byť je prapříčinou v obou věcech de facto stejný problém, již z názvu žalob (žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu a žaloba proti rozhodnutí správního orgánu) je zřejmé, že jde o různé typy řízení s různým a především zcela odlišným možným výsledkem.

S ohledem na shora uvedené krajskému soudu tedy nezbylo, než napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně zrušit pro vady řízení a věc žalovanému v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. vrátit k dalšímu řízení. V dalším řízení budou správní orgány vázány právním názorem soudu v tomto rozsudku vysloveným (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, krajský soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté společností UNTAX, s. r. o., poskytující daňové poradenství, za 4 úkony v jí požadované částce po 2.100,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby, replika na vyjádření žalovaného a účast na jednání u soudu) včetně paušální náhrady hotových výdajů po 300,- Kč, náhradě za promeškaný čas 6 půlhodin po 100,- Kč a náhradě jízdného z Prahy do Hradce Králové a zpět k jednání u soudu ve výši 1.400,- Kč (§ 9, § 13 a § 14 vyhl. č. 177/1996 Sb.). Protože zastupující společnost doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty, byla odměna za zastupování zvýšena o DPH, tj. o 2.436,- Kč. Takto vyčíslené náklady je žalovaný povinen zaplatit zástupci žalobkyně, tj. společnosti UNTAX, s. r. o.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 28. června 2013

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu